

Ohlášky – neděle 27. 3. 2022

Dnes prožíváme **4. neděli postní (Laetare)**.

➤ Neděle 3. 4. 2022 bude **5. neděle postní**.

➤ **Pobožnost křížové cesty** se budeme modlit vždy v pátek přede mší sv. v **16:00**.

➤ Na farní kavárně bude dnes v neděli 27.3.22 host **létající doktor** vyprávět o jeho letech s pacienty.

➤ Setkání nad Bibli pokračuje na faře i toto pondělí 28.3.22 v 18h.

➤ V pondělí 28.3.22 v 18h se koná klub gentlemanů u kulečníku na faře.

Přehled bohoslužeb v období 10. 4. – 18. 4. 2022 v kostele sv. Václava v Lovosicích:

10. 4. **Květná neděle** – 9:00 (mše sv.)

12. 4. úterý Svatého týdne – 8:00 (mše sv.)

13. 4. středa Svatého týdne – 8:00 (mše sv.)

14. 4. **Zelený čtvrtek** – 17:30 (mše sv. na památku Večeře Páně)

15. 4. **Velký pátek** – 17:30 (Velkopáteční obřady)

16. 4. **Bílá sobota** – 19:00 (Velikonoční vigilie)

17. 4. **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – 10:30** (mše sv.)

18. 4. **Pondělí velikonoční – 9:00** (mše sv.)

19. 4. úterý mše sv. **nebude**

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne 9:00

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

V zimním období jsou mše sv. v úterý, ve středu a ve čtvrtek ve **farní kapli**.

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v **8:00**

Modlitební skupina

pátek v 15:30, kostel sv. Václava, Lovosice

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

Římskokatolická farnost sv. Václava

v Lovosicích

Zahradní 32/2

41002 Lovosice

IČO: 46772537

farnost.lovosice@seznam.cz

www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga

statutární zástupce farnosti

+420 777 020 426

jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB

kaplan

+ 420 603 845 460

Václav

č. 18 (2022)

27. 3. 2022

4. neděle postní

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Církev už dávno uznala svůj omyl držet Bibli pod zámkem, jako kdyby šlo o životu nebezpečnou knihu. Dnes je naprosto normální, že papež František vybízí mladé katolíky k intenzivní četbě Bible: „*Držte v rukou ... cosi božského: knihu plnou ohně! Držte knihu, jejímž prostřednictvím promlouvá Bůh. Zapamatujte si tedy, že Bible tu není proto, abyste ji založili do knihovny, ale proto, abyste ji brali do ruky a abyste si v ní často, každý den, četli, ať už sami nebo ve společenství. Vždyť přece společně sportujete nebo chodíte na nákupy. Proč tedy nečtete ve dvou, ve třech či ve čtyřech společně Bibli? Venku v přírodě, v lese, na pláži, večer při svíče? Bude to pro vás velice silná zkušenost!*“ Musíme ovšem přiznat vinu církve za to, že po staletí nedovolovala prostým lidem svobodně čerpat z bohatství Božího slova.

Jakou roli hraje Písmo svaté v církvi?

Katolická církev přesto nikdy neopustila princip, že Bible je knihou církve. Bible přece vyrostla ze života církve – je a vždycky bude jejím srdcem. Papež Benedikt prohlašuje: „*Nikdy nemůžeme číst Písmo sami. Narážíme totiž na toliké uzavřené dveře, že bychom rychle sklouzli k omylu. Bible byla napsána Božím lidem a pro Boží lid, inspirována Duchem Svatým.*“ Nemáme-li se stát samozvanými pány Bible, nesmíme zapomínat na živoucí vztah k církvi. Už Shakespeare kdysi prohlásil, že „aby satan dosáhl svého, nezdráhá se citovat z Bible“.

Bylo v Ježíši Kristu řečeno všechno, nebo po něm zjevení pokračuje dále?

Čím přesně je tedy „Boží slovo“? Všechno, co nám Bůh chtěl říci, nám řekl v Ježíši Kristu. On je zjevením všech zjevení a vlastním „Slovem Božím“. Přístup k Božímu slovu máme v písemné formě v Písmu svatém a v ústní podobě v apoštolské tradici. Lze si ji představit následovně: Do roku 397, kdy synoda v Kartágu stanovila, které spisy budou závazně patřit do Bible, žily celé generace křesťanů jakoby bez Nového zákona. Ale znamená to, že žily bez „Božího slova“? V žádném případě! Slovo pro ně bylo „plně života a síly, ostřejší, než každý dvojsečný meč“ (Žid 4,12). Jinak by nedokázali přežít katakomby a strašlivě mučivé starověké hry v cirku. (z knihy *Youcat: Kurz víry*)

3/ Svatá tvář

Rád bych se podělil ještě o jedno podivuhodné znamení, týkající se příběhu s mým otcem. Několik měsíců po našem shledání, v únoru 1986, jsem ho jel poprvé navštívit k němu domů do Berlína. Jemu tehdy bylo dvaapadesát let, mně dvacet. Dal jsem mu svůj první dárek, byl to stříbrný medailonek Svaté tváře – tváře Krista, vyobrazené podle Turínského plátna neboli „svátého roucha“. Hned si ho hrdě pověsil na krk, symbolizuje pro něj pouto s Ježíšem i s vlastním synem.

O dvaadvacet let později, v roce 2008, se jako každoročně vypravuje do pomořanského města Štětina, města jeho matky a jeho dětství. Štětina se nachází 150 kilometrů severovýchodně od Berlína. Tato část bývalého Německa byla po druhé světové válce připojena k Polsku, jako náhrada za polská území zabraná Ruskem. Můj otec se tam narodil a prožil tam celé své dětství, než utekli do Hamburku, když je Rusové koncem války vyhnali. Tehdy mu bylo třináct let.

Aspoň jednou ročně se můj otec vracíval do Pomořan, na jakousi „pouť ke kořenům“. Toho roku se rozhodl, že tam pojedje 13. června, aby tam mohl oslavit své narozeniny. Zajednal si pokoj v hotelu a vypravil se na večeri do restaurace. Jako starý legionář má ve zvyku rozproudit zábavu a zaplatit všem jednu rundu. Všiml si ho snad někdo během bujarého večírku? Pozdě večer odchází potměnou uličkou ke svému vozu. Znenadání ho někdo silně udeří do zátylku a on se skácí k zemi. Probudí se až o několik hodin později v tratolišti krve. Někdo mu ukradl peněženku a strhl řetizek – a s ním i medailonek od syna. Je zoufalý. Ten medailonek pro něj tolik znamenal...

Když sepíše výpověď na policii, vrací se celý posmutnělý do Berlína. Zaparkuje před budovou, kde bydlí, vejde do vestibulu a jako vždy si vyzvedne poštu ze schránky. Čeká na něj i balíček od syna.

„No ne, René-Luc si vzpomněl na moje narozeniny!“ Je třeba říct, že není můj styl posílat dárky poštou. Ale vím, že můj otec si na své narozeniny potrpí. Většinou se snažím ho v červnu navštívit u něj doma v Berlíně a slavíme je společně, stejně jako on jezdí v dubnu do Francie, aby mohl slavit se mnou. A když

to nebylo možné, většinou jsem mu telefonoval. Ale tehdy v létě jsem mu opravdu poslal dárek poštou. Otec balíček otevřel hned ve vestibulu a v něm... medailonek Svaté tváře, stejný jako ten, který mu předchozího dne ukradli, jen ze zlata!

Narazil jsem na něj „náhodou“, a protože jsem si všiml, že ten jeho stříbrný už je hodně zašlý, napadlo mě poslat mu nový. Náhoda? Pro mého otce rozhodně ne! Úplně plakal štěstím a radostí.

Poslední záblesk Boží přítomnosti v příběhu mého otce: Zemřel v Berlíně 1. srpna 2018, na srdeční zástavu, právě když jsem dokončoval tuto knihu. Hned jsem spěchal k jeho lůžku. S velkým překvapením jsem zjistil, že čekání na pohřeb bývá v Německu poměrně dlouhé. Zatímco u nás ve Francii pohřbíváme jeden až čtyři dny po úmrtí, v Německu je někdy zapotřebí i několika týdnů, než se vyřídí všechny nutné administrativní úkony. Museli jsme trpělivě čekat na vystavení úmrtního listu, až poté bylo možné sjednat datum pohřbu. Ten byl nakonec stanoven na 14. srpna. Nechtěl jsem čekání na otcův pohřeb trávit doma, raději jsem odjel do kláštera Sénanque, kam se často jezdívám modlit.

Během mého truchlení v ústraní se v klášteře uskutečnil poměrně neobvyklý obřad. V úterý 7. srpna se zde shromáždili legionáři 2. roty z Castelnu, aby oslavili ustanovení čtyřiceti dvou legionářů při ceremoniálu předání bílé čepice, legendární képi blanc. Bylo to poprvé, co se podobný obřad v klášteře odehrál, nikdy předtím se to nestalo a pravděpodobně ani nikdy potom k tomu už nedojde. Bylo přítomno i několik vysoce postavených důstojníků, mezi nimi i jeden generál a jeden plukovník, kteří mohli být přibližně stejného věku jako můj otec a rovněž bojovali v Alžíru. Ukázal jsem jim všechna otcova vyznamenání, která jsem si dovezl z Německa. Upřímně tu sbírku obdivovali – sedm let v legiích, z toho sedm let ve válce! Ujistili mě, že se za Güntera budou modlit. Jeho památka byla v našich myslích natolik přítomná, že celý obřad byl zároveň poslední poctou mému otci ze strany legie.

To bylo poslední znamení Prozřetelnosti v mimořádném příběhu, který mě pojil s mým otcem. (z knihy *René-Luca Patnáct podobenství*)